

et Par andre af Egnens Folk. Svigerfaderen eller Hjemmet i Bøstrup Præstegaard omtalte han derimod ikke med et Ord.

Per, som fra hint Uvejrs-Møde havde bevaret et ganske stærkt Indtryk af Præstens Personlighed, følte sig lidt skuffet af disse almindelige Talemaader. Saa krænkede det ham ogsaa, at han saaledes uden videre blev slaaet i Hartkorn med Medlemmerne af Toddy-Klubben derhjemme, saa meget mere som Præsten selv — efter hans Tone at dømme — ikke værdsatte de Folk syn-derlig højt. Han sagde derfor med en vis Vægt, at han ingen Omgang havde der i Byen men tvertimod levede ret ensomt i Selskab med sine Bøger.

Præsten løftede Hovedet lidt. Han saa stadig ikke paa ham; men der kom et Øjeblik et opmærksomt, ligesom lyttende Udtryk i hans lille gulblege, skægløse Ansigt.

„Naa ja,“ sagde han. „Det tilbagetrukne Liv i Tankens Verden kan sagtens ogsaa have sin Tilfredsstillelse. Og sin Hygge. Man tør maaske sige sin Velsignelse.“

Og han tilføjede med et lille Smil, at Ensomheden jo undertiden endog var meget selskabelig. Naar man med tilstrækkelig Grundighed søgte ind i sig selv, fik man ofte en skuffende Fornemmelse af at have Fremmede hos sig.

Per, der følte sig personlig ramt af Bemærkningen, sagde med et Forsøg paa at udvide Lignelsen, at saadanne Fremmede desværre ofte var ret besværlige Gæster, der skabte Uro og Uhygge.

Atter gled det studsende, ligesom lyttende Udtryk flygtigt henover Præstens bortvendte Ansigt. Han gik dog ikke nærmere ind paa Emnet, tilføjede blot som en Afslutning, at man jo ogsaa gerne tyede til andres Tanker for at forjage sine egne. Bøger virkede saa rart afledende. De Betragtninger, Folk førte tilbogs og lod trykke, var i Almindelighed ikke opskræmmende.

Der blev igen en Pavse. Præsten var aabenbart her kommen ind paa noget, hvorom han ikke ønskede at udtale sig nærmere. Per rejste sig nu, og Præsten gjorde ingen fornyet Anstrengelse for at holde ham tilbage. Dog var han ingenlunde uhøflig. Ved Afskeden rakte han ham endog sin Haand — en besynderlig tør